

СПІВВІДНОШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА РЕСПУБЛІКИ БІЛОРУСЬ ІЗ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ ПРИ ВИРІШЕННІ ПИТАННЯ УКЛАДЕННЯ «МИРОВОЇ УГОДИ»

Чурилова Ю.А., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри господарсько -правових дисциплін
НгііПП НАВС Беспаль О.Л.

У сучасному світі вирішення конфліктів за допомогою укладення мирової угоди набуває все більшого значення та є новелою для нашого законодавства.

Співвідношення законодавства України та Республіки Білорусь було обрано, оскільки з прийняттям в 2004 році Господарського процесуального кодексу Республіки Білорусь, було включено багато нових принципових положень, які до теперішнього часу притаманні тільки господарського процесу. Вони стали використовуватися як базові в різних країнах світу. Вперше в білоруському законодавстві дано поняття мирової угоди у ст. 121 - «мировою угодою» є угода сторін про припинення судового спору на основі взаємних поступок, тобто одним з обов'язків господарського суду на стадії підготовки справи до судового розгляду в господарському суді першої інстанції, в апеляційній, касаційній або наглядовій інстанціях, а також на інших стадіях судового процесу, у тому числі на стадії виконання судової постанови.

Тож, виокремимо наступні відмінності: 1) в законодавстві Білорусі мирова угода - є обов'язком господарського суду, а в українському це - право сторін, третіх осіб укласти мирову угоду. 2) як правило, в законодавстві України, мирові угоди поділялись на досудові й судові. Світова практика свідчить, що реалізувати право на укладання мирової угоди можуть особи, які беруть участь у справі й на чийх правах та обов'язках може відобразитись судове рішення. Відповідно до ст. 21 визнаються позивач і відповідач. Особам, які не мають матеріально-правового інтересу у вирішенні спору (наприклад, представників прокурор, органи державної виконавчої влади), виключається в обох країнах, але що ж до України, то обмеження в процесі укладення мирової угоди встановлено виключно стосовно прокурорів. Важливо відзначити, що укладання мирової угоди тісно пов'язане зі специфікою справ, тому суддя відмовляв у затвердженні мирової угоди. Деякі ситуації чітко не врегульовані ГПК, тому неможливо однозначно стверджувати, що суддя господарського суду діє неправомірно. Також чітко не визначено на якій стадії процесу можливе укладення мирової угоди.

Світова практика свідчить, що може бути укладена на будь-якій стадії судового процесу, однак в Україні це питання теж не досить повно врегульовано. ГПК містить загальну характеристику, що затверджувати мирову угоду може господарський суд будь-якої інстанції, тому згідно з ЦПК України визначено у першій інстанції, так і в апеляційному та касаційному провадженнях. Головною відмінністю є: відсутність прямого дозволу на укладання мирової угоди на стадії апеляції й касаційна відміна від законодавства Білорусі. Також відмінністю є те, що українські суди вирішують судовий без винесення судового рішення.